

det mig ogsaa, at en lignende Tanke har foretaget Udvalget, men det har dog ligesuldt i sit Forslag givet denne Frihed en saa snæver Begrændsning, at jeg troer, at de fleste Sogneforstandersklaver vansteligst ville kunne gjøre Brug af den. Det er ganske vist, at der i enhver Commune findes mange unyttige og skadelige Hunde, og jeg skulde meget ønske, at Antallet af det Slags Hunde blev indskrænket, eller at de i alt Fald bleve beskattede saaledes, at Communen fik en Indtægt deraf; men det er ligesaa vist, at der findes mange nyttige Hunde, Hunde, der saa at sige gjøre deres Gjerning baade Nat og Dag, og som ikke i nogen som helst Maade fortrædige noget Menneske. Saadanne smaa Hunde findes ikke sjældent hos den fattige Hedeboer i Jylland. Jeg finder det meget ubilligt, om vi nu ved en saadan almindelig Hundebestattung vilde saa at sige læmme alle disse Hunde over een Kam, idet man lod den fattige Eneboer ude paa Heden betale af en saadan Hund, som han stadigt holder paa sine egne Egenmærker, den samme Skat, som der betales for de mange store Hunde, der løbe vildt omkring i Bjerne, og som i Reglen ikke gjøre Andet end Fortræd. Betragte vi Loven som en Bestatningslov, da troer jeg ganske bestemt, at Loven i en saadan Form vilde være den uheldigste af de mange Skattelove, vi endnu have seet fremkomme; ville vi derimod betragte den nærmest som et Middel til at sage Antallet af unyttige Hunde indskrænket, troer jeg ligesaa vist, at Loven vil forfølge sin Hensigt. Det forekommer mig at være det ene Rigtige, forsaavidt man vilde gaae ind paa en almindelig Hundebestattung — jeg skal forresten indrømme, at jeg aldeles ikke sværmer for den; jeg kan i den Henseende ganske slutte mig til det Lovudkast, som blev forelagt af den høitværdige Justitsminister —, at give vedkommende Communalbestyrelser, indenfor det af Lovgivningen fastsatte Maximum, saamegen Frihed som muligt til at lempe Bestatningen, hvor de maatte finde, at Forholdene tale derved. Jeg kan derfor ikke see Andet, end at mit Underændringsforslag er

en Forbedring ved Udvalgets Forslag, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale samme til det høie Thing. — Hvad det subsidiaire Underændringsforslag angaaer, da har jeg ikke Meget at sige om dette Forslag; jeg skal oprigtig tilstaae, at det tillader mig ikke engang selv; men jeg troer dog, at hvis man vilde gaae ind paa at fastsætte en Procentandeel, burde man dog see til, ikke at sætte den for lav; thi jeg troer, at der er Communer, hvor det vil være nødvendigt at lempe Bestatningen i stor Udstrækning, og det stader paa ingen Maade, at der er sat en stor Procentandeel, thi enhver Communalbestyrelse har det jo i sin Magt slet ikke at benytte den; den kan jo ligesuldt beskattede alle Hunde, hvor det findes nødvendigt. Jeg skal derfor ligeledes tillade mig at anbefale mit subsidiaire Underændringsforslag, forsaavidt det principale maatte blive forkastet. — Egeoverfor det ærede Medlem fra 2den Kreds (Thalbyer) kan jeg paa ingen Maade dele den Frygt, han udtalte med Hensyn til Communalbestyrelserne; jeg kan ikke forstaae, at man ved en saadan lille Lov som denne skal frygte for at lægge en Myndighed over i deres Hænder; i mine Tanker er det et grumme daarligt Varsel for de communale Love, som vi kunne vente os forelagte, hvis man her skulde frygte for at give Sagen i de communale Bestyrelseres Hænder.

Jessen: Da jeg har ladet mig friste ind paa at stille et Ændringsforslag, og jeg endog har været saa dristig at stille dette Ændringsforslag til Regjeringens Udcast og ikke til Udvalgets, paaligger det mig at forlænge denne Discusstion endna et Dieblif. Det forekommer mig nemlig, at det meget ærede Udvalgs Forslag, hvor dybtindigt det end er, dog gaaer langt ud over Grændserne for, hvad der er nødvendigt, og fastsætter Bestemmelser, som ikke svare til, hvad der var Marsag til Lovudkastets Forelæggelse og til dets Niemed. Det forekommer mig, at det dog maa erindres, at Marsagen til, at et Regjeringsudcast om denne